

KATE STEWART

Hejno
havranů

VĚŘÍM, ŽE LÁSKA MUSÍ BOLET

FLOCK

Copyright © 2020 by Kate Stewart

All rights reserved.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Ludmila Baláková, 2021

Cover © Kreativní bojovníci s.r.o., 2021

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2021

ISBN 978-80-277-1770-5 (pdf)

KATE STEWART

Hejno
havranů

KNIHA PRVNÍ

Tuto knihu věnuji svému bratrovi Tommymu, který věci nazývá pravými jmény, bez ohledu na to, jak to vidí ostatní. Děkuji, že jsi mě naučil, že je v pořádku o sobě pochybovat, ale ne v těchto pochybách setrávat navždy. Tobě, bratříčku, patří veškerá moje láska a úcta.

Během čtení si poslechněte seznam skladeb *The Ravenhood*:
shorturl.at/lmFLP

„Existuje legenda o ptákovi, který zazpívá pouze jednou za svůj život, zpěvem sladším než kterýkoli jiný tvor na Zemi. Od chvíle, kdy opustí hnízdo, hledá strom s trny a nespočine, dokud ho nenajde. Tam začne mezi trnovými větvemi zpívat a nabodává se přitom na ten nejdelší a nejostřejší trn. A ve chvíli, kdy umírá, překoná vlastní agónii, a předčí na moment svým zpěvem i skřivana a slavíka.

Zazpívá jen jednu mimořádnou píseň, jejíž cenou je sám život. Celý svět však stále poslouchá a Bůh se v nebi usmívá. To nejlepší je vykoupeno jen za cenu velké bolesti... Alespoň tak to vypráví legenda.“

– Colleen McCullough,
Ptáci v trní

PŘEDMLUVA

Odmalička jsem nemocná.

Vysvětlím vám to. Vždycky jsem si myslela, že skutečný milostný příběh musí být o mučedníkovi nebo alespoň o velké oběti, která by byla takového příběhu hodna.

Moje oblíbené knížky, milostné písně, filmy, které na mě zapůsobily, mi zněly v hlavě ještě dlouho poté, co jsem otočila poslední stránku, co vybledly noty nebo skončily titulky na konci filmu.

Své představě o mučednictví jsem uvěřila, protože jsem jí chtěla věřit, a vypěstovala jsem si to nejmasochističtější romantické srdce, což mělo za následek mou nemoc.

Když jsem prožívala tento svůj příběh, svou vlastní pokřivenou pohádku, tak jsem o tom nevěděla, protože jsem byla mladá a naivní. Odevzdala jsem se pokušení a nakrmila to zuřivé zvíře, které bylo s každým bojem, s každým úderem, s každým výdechem žíznivější.

V tom je rozdíl mezi fikcí a realitou. Svůj vlastní milostný příběh nemůžete prožít znovu, protože než si stačíte uvědomit, že ho žijete, je po všem. To byl alespoň můj případ.

Po všech těch letech jsem přesvědčena, že jsem tento příběh stvořila kvůli své nemoci.

A potrestáni byli *všichni*.

Proto jsem teď opět tady, abych se nasýtla, abych tu truchlila a možná si i vyléčila svou nemoc. Tady to začalo a tady to musí taky skončit.

Tohle je město duchů, je to místo, které mě pronásleduje, místo, které mě stvořilo. Několik týdnů před mými devatenáctými narozeninami mě matka poslala, abych bydlela u svého otce, muže, se kterým jsem kdysi, když jsem byla mnohem mladší, strávila jen několik roků. Po svém příjezdu jsem rychle pochopila, že jeho postoj k rodičovství se od té doby nezměnil a že mi bude udělovat stejná pravidla, jako když jsem byla malá – ať nejsem moc vidět a vůbec nikdy slyšet. Měla jsem se držet přísných morálních zásad, vynikat ve škole a chovat se tak, jak to odpovídá jeho životní úrovni.

V následujících měsících jsem, coby vězeň v jeho království, samozřejmě dělala všechno naopak. Zničila jsem samu sebe a kromě toho i pošpinila jeho jméno.

Tehdy jsem ničeho z toho nelitovala, přinejmenším pokud šlo o mého otce, dokud jsem nebyla nucena vypořádat se s následky.

Teď je mi dvacet šest let a stále v tom žiju.

Je mi jasné, že se z Triple Falls nikdy nevymaním ani nevymažu onen čas, který jsem tam strávila. K tomuto závěru jsem dospěla po mnoha letech bojů. Teď už jsem jiný člověk, ale to jsem byla i před tím, než jsem odešla. Když bylo konečně všechno za mnou, byla jsem rozhodnuta, že se už nevrátím. Zjistila jsem ale hořkou pravdu: že nikdy nebudu moci jít dál. To je tedy důvod, proč jsem zpět. Uzavřít se svým osudem mír.

Už nemůžu přehlížet chamtivý požadavek srdce bijícího v mé hrudi nebo touhu v mém podvědomí. Nikdy nebudu schopná nechat to být, nechat minulost tam, kde by měla zůstat, bez ohledu na to, jak moc bych si to přála.

Během cesty vedoucí po klikatých silnicích stáhnu okénko a s chutí dovnitř pustím zimu. Potřebuju trochu otupět. Od

chvíle, kdy jsem vjela na dálnici, se moje mysl otrásá vzpomínkami, které se v bdělém stavu zoufale snažím potlačit už od okamžiku, kdy jsem odsud uprchla.

Jsou to ale mé sny, které mě odmítají osvobodit. Mé sny mě nutí pokračovat ve válce, která dál zuří v mé hlavě. Bolest cupuje mé srdce na kusy a nutí mě opět prožívat ty nejtěžší události. Znovu a znovu, v jakési trýznivé smyčce.

Po celá léta jsem se snažila přesvědčit sama sebe, že i po lásce ještě existuje život.

Pro ostatní možná ano, ke mně ale život tak laskavý nebyl.

Už jsem přestala předstírat, že jsem největší část sebe nezanachala mezi těmito kopci a údolími, mezi mořem stromů, které uchovávají moje tajemství.

Přestože mi teď tvář bičuje chladný vítr, stále cítím na pokožce teplo slunečních paprsků. I teď vidím v duchu jeho postavu, když mi zaclonila slunce, cítím bodnutí v ruce, když se mě poprvé dotkl, a husí kůži, která po tom dotyku zůstala.

Stále je všechny cítím, moje letní chlapce.

Všichni jsme vinni tím, co se stalo – a všichni si odpyká-
váme svůj trest. Byli jsme lehkomyšní a nerozvážní, protože
jsme si mysleli, že naše mládí nás činí nezničitelnými a hříchy
se nás nedotýkají. A na to jsme také doplatili.

Ve chvíli, kdy opouštím dálnici, začne se mi na čelní sklo pomalu snášet sníh. Zanechává poprašek na větvích stromů a postupně pokrývá okolí. Když uslyším křupat pneumatiky svého auta po štěrk, rozbuší se mi srdce až v krku a začnou se mi třást ruce. Přejíždím očima přes nekonečné zelené plochy lemující silnici a pokouším se přesvědčit samu sebe, že postavit se k minulosti čelem je prvním krokem, pokud se chci vyrovnat s tím, co mě už roky trápí. Jediné, co by mi jinak zbylo, by bylo setrvat uvnitř vězení, které jsem si sama postavila. To je nepochybné a já jsem odhodlaná této skutečnosti čelit.

Většina lidí považuje všepohlcující lásku za požehnání, ale já ji pokládám za prokletí. Prokletí, které nikdy nebudu schopna zlomit. Už nikdy nepoznám takovou lásku, jakou jsem před všemi těmi lety zažila zde. A ani nechci poznat. Nemůžu. Ještě pořád jsem z toho nešťastná.

Nemám sebemenší pochyby o tom, že to byla láska. Jaká jiná síla může být tak silná? Jaký jiný pocit by ve mně mohl vyvolat závislost a dostat mě až na hranici šílenství? Co jiného by mě přimělo dělat věci, které jsem dělala, a žít s takovými vzpomínkami na ten neskutečný příběh?

Přestože jsem cítila nebezpečí, poddala jsem se mu.

Nedbala jsem jediného varování. Šla jsem dobrovolně do zajetí. Nechala jsem se ovládnout láskou a ta mě zničila. Hrála jsem svou roli, oči přitom doširoka otevřené. Pokoušela jsem osud, dokud mě nedostihl.

Nebylo možné uniknout.

Zastavím u prvního světla na okraji města. Skloním hlavu k volantu a dýchám zhluboka, abych se uklidnila. Nenávidím sama sebe za to, že nejsem schopná ovládnout emoce, které ve mně tato cesta vyvolává, a nenávidím i to, jakou ženou jsem se stala.

Vydechnu a ohlédnu se na zadní sedadlo, kam jsem před pouhými pár hodinami, když jsem se rozhodla vydat se sem, hodila tašku. Sundám si zasnubní prsten a otáčím s ním v prstech, když mnou projede další bodnutí viny. Veškerou naději na budoucnost, kterou jsem roky budovala, jsem smetla tím, že jsem svůj vztah ukončila. Odmítl ten prsten přijmout zpět a já jsem ho dosud nesundala. Tíží mě na prstě jako lež. Čas, který jsem tu kdysi strávila, měl za následek další obět, jednu z mnoha.

Byla jsem zasnoubena s mužem schopným dodržet své sliby, mužem, který si zasloužil mou oddanost a bezpodmínečnou lásku – s loajálním mužem s věrným srdcem a dobrosrdečnou

povahou. Ale já bych k němu nikdy nebyla fér. Nikdy jsem ho nedokázala milovat tak, jak by žena měla milovat svého manžela.

Byl mojí útěchou a přijmout jeho návrh by pro mě znamenalo konečně se usadit. Jediný pohled do jeho tváře, když jsem odvolala naši plánovanou svatbu, mi ukázal, že jsem ho svou pravdou zničila.

Tou pravdou, že patřím jinému. Že všechno, co ještě zbývá z mého srdce, těla a duše, patří muži, který se mnou nechce mít nic společného.

Utrpení ve tváři mého snoubence se pro mě stalo bodem, ze kterého nebylo návratu. Dal mi svou lásku i oddanost a já to všechno zahodila. Udělala jsem mu to samé, co se stalo kdysi mně. Tím, že jsem neuposlechla své srdce, toho mého pána a netvora, jsem o Collina přišla.

Pár minut poté, co jsem nás oba osvobodila, jsem si sbalila kufr a odešla hledat další trest. Jela jsem bez zastávky celou noc, protože čas už pro mě nemá žádný význam, vůbec na něm nezáleží. Nikdo na mě nikde nečeká.

Od doby, co jsem tu byla naposled, uplynulo více než šest let a já jsem zase na začátku, znovu v tom životě, ze kterého jsem utekla. Mé pocity mě zrazují, když uvažuji o tom, že opustit Collina nebyla chyba. Bylo to nutné zlo, musela jsem ho zbavit všech těch lží, které jsem navykládala. Ukřivdila jsem mu, když jsem slibovala věci, které jsem nikdy nemohla splnit, ale neviděla jsem žádnou možnost, jak bychom se mohli navzájem milovat a vážit si jeden druhého jak v nemoci, tak ve zdraví, když jsem mu nikdy neprozradila, jak jsem nemocná.

Nikdy jsem mu neřekla, jak jsem se nechávala zneužívat, ničit a čas od času ponížít až na úplné dno... a že jsem z toho všeho milovala úplně každou vteřinu. Nikdy jsem svému snoubenci neřekla, jak jsem nechala krvácet své srdce – doslova ho

nechávala vyhladovět –, dokud mému srdci nezbývalo nic jiného než bít ve shodném rytmu s úderem toho druhého. Tím jsem zničila svou šanci rozpoznat a přijmout takovou lásku, která léčí a nebolí. Jediná láska, kterou jsem kdy poznala nebo po které toužím, je ta, která mě udržuje nemocnou, nemocnou touhou, nemocnou chťičem, nemocnou potřebou, nemocnou zármutkem. Pokřivená láska, která zanechává jizvy a vyčerpaná srdce.

Pokud se nedokážu vyléčit tady, zůstanu už nemocná navždy. Bude to moje prokletí.

Možná už nikdy do konce života nebudu moct být šťastná, protože jsem svou šanci promarnila tím, že jsem přešla na temnou stranu. Kvůli jedinému roku, kdy jsem zcela uvolnila zábrany, zažila odmítnutí a bolest a ztratila veškerý smysl pro morálku.

Jsou to věci, které neříkáte nahlas. Jedná se o ten typ vyznání, které ženy, jež zasluhují úctu, nikdy nemají pronášet. Nikdy.

Ale je čas přiznat spíš sobě než komukoli jinému, že kvůli způsobu, jakým jsem se nechala formovat, a kvůli mužům, kteří mě utvářeli, bráním sama sobě v šanci na normální a zdravý vztah.

V tomto okamžiku chci jen uzavřít mír s tím, kým jsem, bez ohledu na to, jaký konec všechno nakonec vezme.

Nejhorší na tom všem není fakt, že jsem svému snoubenci zlomila srdce. Je to poznání, že jediného člověka, kterému kdy moje srdce věřilo, nikdy mít nebudu.

Když začnou na povrch vyplouvat vzpomínky, pohltní mě úzkost. Stále ho cítím, cítím v sobě jeho dmutí, cítím slanou kapku jeho spermatu, vidím spokojený pohled jeho přivřených očí. Stále vnímám nezaměnitelný nával touhy v pohledech, které jsme si vyměňovali, slyším hřmění jeho temného smíchu, cítím plnost jeho dotyku.

Čím blíž jsem tomu místu, tím více vzpomínek na mě doráží. Moje odhodlání čelit tomu, co mě pronásleduje, se začíná kousek po kousku rozpadat. Protože já mám už nějakou představu o tom, jak vypadá pravý konec, a teď tomu nemůžu uniknout.

Možná už se nikdy nevyhlídím, třeba se takhle nikam nedostanu, ale je na čase zkusit se s nevyřešenými záležitostmi vypořádat.

Lov duchů může začít.

TENKRÁT

KAPITOLA PRVNÍ

Zajedu autem k mohutné železné bráně a tam zastavím. Vy-
tūkám kód, který mi dal Roman, a sleduju, jak se postup-
ně, zatímco projíždím skrz bránu, objevuje rozlehlý pozemek.
Obrovský dům v dálce obklopují akry a akry zářivě zelené
trávy poseté stromy. Čím jsem blíž, tím víc se tu cítím jako
cizinka. Nalevo od tohoto paláce stojí garáž pro čtyři auta.
Tu ale vynechám a rozhodnu se zaparkovat na kruhové pří-
jezdové cestě před vchodem. Když vystoupím z auta, tak si
protáhnu nohy. Cesta nebyla dlouhá, ale jak jsem se blížila ke
konci, končetiny mi s každým kilometrem těžkly. Dům je sice
působivý, ale připadá mi spíš jako vězení. Dnešek je prvním
dnem mého trestu.

Otevřu kufr a vydám si z něj pár svých tašek. Vydám se
po schodech nahoru a letmo si přitom prohlížím dokonale čis-
tou podlahu. Nic z tohoto místa se mi nezdá být lákavé, kromě
zahrady, na které tohle vše leží. Všechno tady páchne penězi.

Dveře se za mnou zavřou. Rozhlížím se po vstupní hale,
kde stojí osamělý stůl s velkou prázdnou vázou, o níž jsem
přesvědčená, že stála víc než moje auto. Po mé pravé straně
je velké schodiště a po pravé okázalá jídelna. Rozhodnu se
prohlídku bez průvodce zatím přeskočit. Táhnu své tašky do

druhého patra a u ramene si přitom držím telefon. Zvedne to hned po druhém zazvonění.

„Ahoj, tak jsem to udělala.“

„To je teda pěkná blbost,“ zdraví mě Christy a já zatím vstupuju do svého pokoje a rozhlížím se kolem. Uvnitř stojí strohá bílá postel s nebesy, kterou sem nechal můj táta doručit spolu s prádelníkem a komodou ve stejném stylu, všechno zbytečně drahé. Nábytek je elegantní, čistě bílý a vůbec ne podle mého vkusu, což mě vlastně ani nepřekvapuje. Vždyť on mě vůbec nezná.

„Je to jen do příštího podzimu.“

„To je celý rok, Cecílie, rok. Právě jsme dokončily školu. Tohle je naše poslední léto před nástupem na vysokou a tvoje máma se rozhodne vzít si čas pro sebe?“

Nebyla to tak úplně pravda, ale nechala jsem ji, ať tomu věří, už kvůli matce, protože jsem netušila, jak to mám Christy vysvětlit. Smutnou pravdou bylo, že se moje matka totálně nervově zhroutila. Kvůli tomu ztratila práci a nezvládala platit účty. Její přítel jí nabídl, ať se přestěhuje k němu. Rozhodující je, že se jedná o jejího přítele, ne přítele jejího malého bastarda. S matkou jsme si byly vždycky blízke, ale dnes už ji skoro ani nepoznávám. Navzdory tomu, jak moc jsem se snažila být její hodnou holčičkou, se matka před několika měsíci stáhla do sebe a celé týdny pila dnem i nocí čistou vodku, až už nedokázala ani vstát z postele. Ve svém každodenním nasávání se na mě úplně vykašlala. I když jsem se zoufale snažila s ní mluvit a zjistit, co se děje, neodpovídala mi a já netušila, jak jí pomoci. Takže jsem jí ani nevyčítala, že mi domluvila přechodné bydlení u mého otce.

Vidět ji, jak se takhle psychicky hroutí, bylo pro mě samozřejmě děsivé, zvláště po všech těch letech, kdy jsme žily spolu samy dvě. Ve chvíli, kdy to začalo být opravdu zlé, jsem požádala otce, aby jí dál platil alimenty, aspoň dočasně, než

se z toho dostane. Ale i když by pro něj takové peníze byly jen kapkou v moři, asi tak částkou za jeden z jeho obleků na míru, a do té chvíle je na mě bez problémů každý měsíc posílal, odmítl to. Krátce předtím, než jsem dokončila školu, podepsal svůj poslední šek, takže to celé vypadalo spíš jako poslední výplata za poskytované služby, jako by matka byla jeho zaměstnankyní.

Ani v nejdivočejších snech si neumím představit, jak se ti dva vůbec kdy dali dohromady a jak mě mohli počít, protože to jsou dva lidé, kteří nemají nic společného. Jsou dvěma naprostými protiklady. Moje matka je – nebo donedávna aspoň byla – tím nejsvobodomyšlnějším člověkem se spoustou nectností. Můj otec je konzervativní, kritický a má v sobě až bojovnou sebekázeň. Odjakživa, co si pamatuju, má vše do minuty naplánováno a jeho harmonogram se jen málokdy mění. Ráno se probudí, zacvičí si, sní polovinu grapefruitu a pak jde do práce, kde pobývá až do večera. Když jsem byla mladší, tak jedinou jeho rozmařilostí bylo dát si po dlouhém dni několik skleniček ginu... To jsou veškeré soukromé informace, které o něm mám a které musím diskrétně tajit. Zbytek je možné si vyhledat online. Jeho společnost, kterou najdete v žebříčku Fortune 500, se kdysi zabývala chemickými látkami, ale nyní vyrábí elektroniku. Sídlí ve výškové budově v Charlotte, vzdálené něco málo přes hodinu cesty z Triple Falls. Jeho hlavní výrobní závod je ale zde. Jsem si jistá, že ho postavil v tomto místě, protože on sám tu vyrůstal, a nepochybuju o tom, že si libuje v tom, že svůj úspěch staví přímo před nos bývalým spolužákům, z nichž někteří pro něj nyní pracují.

Počínaje zítřkem se mezi jeho zaměstnance zařadím i já. Nejsem dítětem svěřeneckého fondu, alespoň tomu tak bylo v letech, které jsem strávila s mámou v pronajatém, zchátralém domě. V den svých dvacátých narozenin zdědím velké

množství akcií ve společnosti a k tomu jednorázovou sumu peněz. Víím, že to načasování bylo záměrné, protože otec nikdy nechtěl, aby se k jeho jmění nějak dostala moje matka. Jeho zášť vůči ní je v tomto smyslu jasná. K tomu přidejte skutečnost, že za ta léta posílal mámě jen minimum, aby ji udržel na nezbytné životní úrovni, z čehož je jasné, že k ní už nechová absolutně žádné city.

Zažila jsem, jaké to je, žít v chudobě, a tak si přeju jen vzít si akcie a peníze a odejít. Ve chvíli, kdy to bude možné, zabezpečím matku tak, aby už nikdy nemusela pracovat. Jakýkoli úspěch, kterého kdy dosáhnu, jsem rozhodnutá vydobýt si sama, ale sem mě teď přivedla obava z neúspěchu spolu s rizikem, že by můj případný krach mohl postihnout i ji. Abych však mohla uskutečnit svůj plán, musím teď spolupracovat s ním, to znamená být „dostatečně vděčná a uctívá, abych se naučila podnikání, i když z té nejnižší pozice“.

Nejtěžší na tom bude zkrotit svoji vyřídilku a potlačit nelibost nad tím, že mi mohl tenhle nepřijemný rok ušetřit a o ženu, která vykonala rodičovskou práci za ně za oba, se postarat.

Ne že bych svého otce tak úplně nenáviděla, ale nerozumím jemu ani jeho nesmlouvavé krutosti a nikdy nejspíš nebudu. Nechystám se strávit příští rok snahou se v něm vyznat. Kdykoli jsem s ním mluvila, bylo to z jeho strany vždy míněno jako povinnost, kterou je třeba mít pokud možno rychle z krku. Vždy byl pro mě jen poskytovatelem peněz, a ne otcem. Uznávám jeho pracovní morálku a úspěch, ale nemám pochopení pro jeho nedostatek empatie a chlad, který se v jeho případě blíží bodu mrazu.

„Přijedu domů, jak jen to půjde,“ říkám Christy, ale nejsem si moc jistá, zda to kvůli povinnostem, které mě tu čekají, můžu tak jednoduše slíbit.

„Já za tebou taky přijedu.“

Otevřu horní díl prádelníku a uložím do něj hromadu ponožek a spodního prádla. „Nevím, jestli by se Adolfovi líbilo, kdybys tu obsadila pokoj pro hosty!“

„Zaplatím si hotel máminou kartou. Na tvého tátu seru.“

Rozesměju se a v té rozlehlé místnosti to zní divně. „Ty mým rodičům dneska vážně nemůžeš přijít na jméno.“

„Tvoji mámu mám ráda, ale nerozumím jí. Možná ji navštívím.“

„Přestěhovala se k Timothymu.“

„Opravdu? A kdy?“

„Včera. Dej jí čas, než se usadí.“

„Dobře...“ odmlčí se, „o co tu vlastně vůbec jde? Věděla jsem, že se poslední dobou zhoršuje, ale co se ve skutečnosti děje?“

„Upřímně řečeno, sama nevím,“ povzdechne si a cítím, jak ve mně roste rozmrzelost. Před Christy nerada něco skrývám. „Prochází si teď těžkým obdobím. Timothy je slušný člověk a já věřím, že to s ní myslí dobře.“

„Ale nenechal tě, aby ses k němu taky nastěhovala.“

„Abych k němu byla fér, musím uznat, že už jsem dospělá a on prostě ve svém domě nemá tolik místa.“

„Stejně se mi ale nezdá být v pořádku, že tě matka právě *teď* nechá žít s tvým otcem.“

„Říkala jsem ti, že musím v továrně pracovat rok, než se dá máma dohromady. Nechci si o ni dělat starosti, až budu ve škole.“

„To není tvoje věc.“

„Já vím.“

„Nejsi rodič.“

„Obě víme, že jsem. A až se vrátím domů, všechno bude zase jako dřív.“

Byla jsem překvapená, když otec souhlasil s tím, že mě nechá na několik semestrů navštěvovat méně kvalitní veřejnou vysokou školu místo toho, aby mě přiměl vzít si studijní

volno a začít o rok později na nějaké přijatelnější škole. Jsou to jeho peníze a on mé studium financuje, takže mi tím dal najevo, že je ochoten přistoupit i na kompromis. Možná je to znamenání toho, že se snaží ustoupit a nechovat se ke mně tak autoritativně.

Rozhlížím se po místnosti. „Od svých jedenácti jsem s ním nestrávila více než den, ani na léto jsem k němu nejezdila.“

„Ale proč?“

„Pořád byl zaneprázdněný. Tvrdil, že kvůli pracovním cestám za oceán a kvůli tomu, že je i jinak neustále někde pryč, se o mě nemůže týdnů nebo měsíců starat. Pravda je, že jsem měla menstruaci, prsa a špatné názory a on se s tím neuměl srovnat. Nemyslím si, že existuje něco, čeho se Roman bojí víc, než toho, starat se o vlastní dítě.“

„Je divné, že říkáš svému tátovi křestním jménem.“

„Jemu přímo ne. Když jsem tady, říkám mu ‚pane‘.“

„Nikdy o něm nemluvíš.“

„Protože ho vlastně vůbec neznám.“

„A kdy tedy nastupuješ do továrny?“

„Budu mít směny od tří do jedenácti, ale zítra mě čeká úvodní zaškolení.“

„Zavolej mi, až se převlečeš. Nechám tě vybalit.“

Když se odmlčíme, uvědomím si, že tady trčím v naprosté tichosti v místnosti, v domě a úplně sama. Roman neměl ani tu slušnost, aby za mnou přišel a přivítal mě.

„Cecílie?“ Christin hlas zní stejně nejistě, jak se cítím i já sama.

„Do prdele. Dobře, máš pravdu.“ Otevřu francouzské dveře, které vedou na můj soukromý balkon, a dívám se dolů na nedotčené pozemky. V dálce není nic jiného než příkrývka té nejzelenější trávy posekané do geometrických tvarů a za ní se nachází hustý les stromů, které obklopují vysílací věž. Blíže k domu je udržovaná zahrada, ze které číší jižanské bohatství.

Vistárie křovitá pokrývá několik mřížoví, která obklopují kamennou fontánu s baldachýnem. Živé ploty pokryté stříhaným zimolezem zakrývají nízké oplocení. Vůně květů mě uhodí do nosu, když ke mně jako tiché přivítání zavane vítr. Po upravené zahradě jsou strategicky rozmístěna luxusní posezení. Rozhodnu se, že tam bude můj čtenářský koutek. Velký, zářivý bazén vypadá lákavě, zejména v začínajícím letním horku, ale necítím se v tomto paláci ještě natolik doma, abych uvažovala o tom, že ho použiju. „Bože, to je tak divné.“

„Máš, co jsi chtěla.“

Její nervózní tón mě znepokojuje a obě se v tuto chvíli cítíme nejistě, což ve mně vzbuzuje ještě větší obavy.

„Doufám, že ano.“

„Jen rok a něco a budeš doma. Je ti skoro devatenáct, Cecílie. Pokud to tam budeš nenávidět, *můžeš* přece odejít.“

„To je pravda.“ Pravda to sice byla, ale moje dohoda s Romanem byl zase jiný příběh. Pokud bych nesvolila k tomu, že strávím čas v závodě, ztratila bych nárok na své jmění. Jmění, díky němuž budu moct vymazat matčín dluh a pohodlně ji zabezpečit po zbytek jejího života. To jí nemůžu udělat, a taky neudělám. Jí, která se tak nadřela, aby se o mě postarala.

Christy moje váhání pochopí.

„Tohle není tvoje starost. Jejím úkolem bylo tě vychovat, Cecílie. To je povinnost každého *rodiče*, a ty nejsi povinna jí to oplácet.“

To je pravda a já to sama dobře vím, ale když si tak prohlížím Romanův ledový palác, zjišťuju, že mi matka chybí víc než kdy jindy. Možná je to tím, jak se ke mně chová ona a jak se mnou zachází otec, ale náhle k ní pocítím obrovskou vděčnost. Ať tak či onak, chci se o ni postarat. „Vím, že mě moje matka miluje,“ říkám si víc sama pro sebe než směrem ke Christy. Způsob, jakým matka odešla z mého života, ode mě, po všech těch společných letech, byl krutý a nečekaný.

„No, já sama bych ti nic nevyčítala, kdyby ses od všeho osvobodila. Mám tvou matku ráda a tak, ale v tuto chvíli mi to připadá k ničemu.“

„S Romanem se dá vyjít. Je přísný, ale pár let jsme už spolu zvládli. Dobře, několik posledních roků jsme se jeden druhému vyhýbali. Já tu ale nehledám pouto, jenom potřebuju někde přežít. Toto místo je tak... chladné.“

„Tys tam ještě nikdy nebyla?“

„Ne, v tomhle domě ne. Postavil ho až poté, co jsem k němu přestala jezdit na léto. Myslím, že žije většinou ve svém bytě v Charlotte.“ Naproti dveřím své ložnice, jen pár metrů odsud, objevím další dveře. Otevírám je a s úlevou zjišťuju, že je to pokoj pro hosty. Na levé straně v horní části schodiště se nachází mezipatro s výhledem na halu pode mnou. Odtud vede dlouhá chodba s množstvím dalších zavřených dveří. „Bude to jako žít v muzeu.“

„To nesnáším.“ Vydá ze sebe povzdech, který zní spíš jako zakňučení. Vycítím Christinu hořkost. Kamarádíme se už od střední školy a od té chvíle, co jsme se potkaly, jsme se neodloučily snad ani na den. Nevím, jak tu bez ní dokážu žít, a upřímně řečeno ani nechci. Ale kvůli matce to udělám. Něco málo přes rok v ospalém městě uprostřed pohoří Blue Ridge vydržím a pak budu volná. Jen doufám, že to uteče rychle.

„Prostě si najdi nějaké rozptýlení. Nejlépe takové, co bude mít penis.“

„To má být řešení?“ Vrátím se zpátky do ložnice a jdu opět na balkon.

„Pochopila bys, kdybys to aspoň zkusila.“

„To už se stalo a viděla jsi sama, jak to dopadlo.“

„To byli jen chlapi, najdi si *muže*. Jen počkej, děvče, až tě uvidí. To město ti bude ležet u nohou.“

„Právě teď je mi to úplně u zadku,“ říkám a užívám si přitom nádherný výhled na hory, které se tyčí za naším soukromým

lesem. „Oficiálně teď právě žiju na opačné straně barikády. To je tak divné.“

„To si umím představit. Hlavu vzhůru. Zavolej mi zítra, až se tam rozkukáš.“

„OK.“

„Mám tě ráda.“

KAPITOLA DRUHÁ

Pokouším se zaparkovat před továrnou do poslední řady aut a kleju při tom jako námořník. Rychle se vydávám přes ohromné přeplněné parkoviště směrem k hale. Poslední věc, kterou po prkenné a dokonalé včerejší večeři s otcem potřebuju, je přednáška o včasném příchodu. Ta přibližně hodina, kterou jsem byla nucena vydržet přísné zkoumání ostřížního zraku, mi stačila k tomu, abych teď byla vděčná za svůj nový program, díky kterému budu většinu večerů trávit v práci. Teplo slunečních paprsků se vytratí, jakmile otevřu skleněné dveře. Samotná budova působí staře. I když jsou podlahy dlaždic naleštěné, po desetiletích používání už praskají a loupají se. Uprostřed haly stojí květináč s velkou kapradinou, která předstírá, že je živá, ale při bližším pohledu mi dojde, že je umělá a plná pavučin. Osamělý pracovník ostrahy, který vypadá, že už má svá nejlepší léta za sebou, tu jen nečinně stojí, a zpoza recepcce mě pozdraví starší, dobře oblečená žena s bystrými šedými očima.

„Dobrý den, jsem Cecílie Hornerová. Mám se tu dnes hlásit na úvodní školení.“

„Ano, vím o tom, slečno Hornerová. Jsou to poslední dveře vlevo,“ odpoví, a zatímco mě odvádí k dlouhé chodbě, hodnotí očima moje oblečení. Tam mě nechá. Udělám pár kroků, minu

několik prázdných kanceláří a právě včas proklouznu kolem ženy, která drží dveře pro poslední nově příchozí. Přivítá mě vřelým úsměvem – jde zjevně o jediné teplo v budově – a já se přitom třesu chladem z vnitřní klimatizace. Vybídne mě, abych si vyplnila svoji jmenovku. Udělám to a nalepím si ji na letní šaty, které jsem se dnes rozhodla si vzít, dokud ještě nejsem povinna obléct fádňní uniformu, která čeká v mé skříni. Cítím těžké pohledy těch, kteří se už usadili, a hledám nejbližší volný stůl.

Místnost je temná, jediné světlo vychází z projekčního plátna, na kterém stojí tučným písmem „Vítejte“ a v jehož dolní části se skví logo společnosti Horner Technologies.

Nikdy jsem nebyla na své příjmení hrdá. Pokud vím, byla jsem jakýsi škrálop, kterého se Roman před lety dopustil, a on měl dost peněz na to, aby jej odstranil. Nemám žádné iluze o tom, že si budeme někdy blízcí. Nedívá se na mě se stejnou krutou lhovostí jako na moji matku, kterou jsem postřehla při těch několika málo střetnutích, jichž jsem byla svědkem, ale rozhodně jsem pro něj druhořadou osobou.

Včerejší večere byla přinejmenším nepříjemná a naše společná konverzace plynula dost křečovitě. A dnes jsem tady, abych vykonávala jeho příkazy. Další z mnoha pracovníků jeho průmyslového podniku. Jako kdyby se pokoušel dát mi lekci, že tvrdá práce se člověku vyplatí, ale to je mi dobře známo. Platím za sebe od té doby, co jsem schopná pracovat. Koupila jsem si sama první auto, hradím si pojištění a udržuju své účty v pořádku. Tolik toho už vím, že se od něho nepotřebuju učit. Nepochybuju o tom, že čím déle se budu podřizovat jeho požadavkům a jeho plánům se mnou, tím více moje zášť vůči němu poroste.

Dělám to všechno pro svou mámu.

Žena, která mě pozdravila u dveří, přejde do přední části místnosti a usměje se. „Vypadá to, že jsme skoro všichni tady,

tak můžeme začít. Jsem Jackie Brownová, ano, jako ta z toho filmu“ – nikdo z nás se nesměje – „a pro Horner Tech pracuji už osm let. Jsem ředitelkou personálního oddělení a těší mě, že vás mohu přivítat na dnešním zaškolení. Abych vás mohla lépe poznat, byla bych velmi ráda, kdyby každý z vás vstal a krátce se představil.“

Sedím na prvním sedadle vpředu a ona na mě kývne. Neochotně se postavím, ani se neobtěžuju otočit se k ostatním v místnosti, a mluvím přímo k ní. „Jsem Cecílie, *ne* jako ta píseň. Jsem ve městě nová. Na rovinu vám tu oznamuju, že tuto továrnu vlastní můj otec, ale já si pro sebe nepřejdu žádné zvláštní zacházení. A slibuju, že nenahlásím nikoho, kdo si odskočí zakouřit nebo si dopřeje odpolední potěšení v úklidové komoře.“

Moje představování nedopadlo moc dobře, Jackie Brownová na mě zírá, zatímco se za mnou ozve smích. Když se opět posadím, proklínám svou neschopnost projít několika prvními minutami zaškolení, aniž bych projevila svoji zášť. Měla bych se držet zpátky a ne hned první den dráždit hada bosou nohou. Můj otec se o tom nepochybně dozví. Kdybych neměla obavy z dopadů takového chování, nijak bych ho ale nelitovala. Už postě si připomínám, že je to všechno kvůli mámě, a slibuju si, že udržím své chování pod kontrolou, alespoň dokud mi neskončí zkušební doba.

„Další! Vy, za ní.“

Ucítím za zády pohyb a s ním zachytím závan cedru. Pak promluví. „Sean, nemám žádný vztah k tomu muži nahore a pro Horner Tech pracuju už podruhé. Na krátkou dobu jsem odsud odešel. A moc rád bych si užil odpolední potěšení v úklidové komoře.“ Místností se ozývá tlumený smích, a mně se na tváři rozlije první úsměv, kterého jsem po všech těch dnech schopna.

Pootočím se na židli a podívám se přes rameno. Setkám se pohledem s pobavenýma oříškovýma očima. Ucítím na kůži

varovné mravenčení. Sedí asi půl metru ode mě a i ve slabém světle vnímám svůdné obrysy jeho těla včetně neuvěřitelných svalů, trička rozhaleného na prsou a přiléhavých tmavých džínů. Pak se posadí a chvíli hrajeme krátkou hru na zírání. Čekám několik vteřin a pak se otočím zpět k Jackie Brownové.

„Vítejte zpět, Seane. Dalších podobných komentářů se zdržíme, ano?“

Skrýt úsměv vyžaduje hodně úsilí, a zatímco si ostatní jeden po druhém stoupají, aby se představili, stále na sobě cítím jeho pohled.

Možná to tu nakonec nebude tak hrozné.

KAPITOLA TŘETÍ

„Hej, odpolední potěšení!“ Když se vydám směrem k parkovišti, ozve se za mnou pobavené zachechtání. „Počkej!“

Zamračím se a na místě se otočím. Vidím, jak se ke mně řadou aut prodírá Sean. S rukama v bok na něj zírám, zatímco se blíží, a když přijde až ke mně, jsem nucena k němu vzhlednout nahoru, protože je mnohem vyšší než já.

V zářivém denním světle je i daleko pohlednější, než jsem si předtím myslela, a musím si dávat pozor, abych na něj moc nezírala. Jeho vzhled je uhrančivý – střapaté, špinavě blondaté až platinové vlasy, sluncem zalitá pokožka, bujné svaly a oříškové oči s jakousi vnitřní rozhodností, silný nos s malým hrbolkem, široký tak akorát. A jeho ústa... od jeho úst se nedokážu odtrhnout. Vystrčí ven jazyk a přejeđe jím kroužek, který má nastřelený v koutku úst, přitom vyšpulí spodní ret. Jeho úsměv se nade mnou samolibě třpytí, a když se ho dostatečně nasytím, přejdu k jeho výraznému ohryzku, širokým ramenům a pak níž a ještě níž. Většinu jeho levé paže pokrývá velké tetování: tmavě černá špička křídla s peřím začíná těsně nad jeho loktem a vypadá to, že končí až ve spodní části jeho krku.

„Tak se nejmenuju.“

„Promiň,“ blýskl zuby. „Nemohl jsem odolat.“

„Zkus něco lepšího.“

Jeho smích způsobuje, že mi po kůži přeběhne vzrušení. „To udělám. Před chvílí to tam ale stačilo.“

„Jo, dobře, z té práce tam nemám zrovna radost. Je to součást mého trestu.“

Zamračil se. „Trestu?“

„To kvůli mému příjmení. Budu tu muset rok pracovat, takže si to nejspíš zasloužím.“ Pokrčím rameny, jako kdyby hořký tón mého hlasu nehovořil sám za sebe.

„Hmm, tak to nejsi sama. Ani já nejsem moc nadšený z toho, že jsem zase zpátky.“ Je starší než já, asi kolem pětadvaceti let, a nemůžu se od něj odtrhnout, ať už kvůli tomu neskutečnému vzhledu, nebo kvůli jeho stejně lákavé vůni. Je to nejspíš cedr a ještě něco jiného, na co nemůžu přijít. Vibrace, které vyzařuje, mě vábí. Čím déle stojí na zlatavém slunci, tím více se zdá, že do sebe jeho zář pohlcuje. Je neskutečné, jak moc mě pohled na něj znervózňuje. Ale já se za to nekárám, protože jeho pohled na mě je stejně nestoudný. I když jsem dnes ráno měla mizernou náladu, snažila jsem se hezky obléknout. A teď, když stojím v černých puntíkových letních šatech po kolena tváří v tvář Seanovi, jsem za to ráda. Vlasy mám rozpuštěné na ramena, řasy pečlivě nalíčené a rty silně pokryté leskem, který si pod jeho pohledem olíznu. Skloní se ke mně.

„Cecílie, že?“

Přikyvuju.

„Takže co se chystáš dělat teď?“

„Proč se ptáš?“

Prohrábne si rukou střapatou hřívu. „Ty jsi ve městě nová, že? Se spolubydlíci máme bydlení pár kilometrů odtud. Na dnešek jsme pozvali pár přátel a napadlo mě, že bys třeba chtěla taky přijít.“

„No, to si asi raději nechám ujít.“

Nakloní hlavu, pobavený mojí rychlou odpovědí. „Proč?“

„Protože tě neznám.“

„Proto tě právě zvu.“ Mluví možná příjemně, ale jeho oči mě hltají způsobem, který se mi úplně nelíbí.

„Možná jsem po tom výstupu, který jsem tam udělala, v tobě vyvolala špatný dojem.“

„Nikdy nevyvozuju žádné předčasné závěry, přísahám,“ zvedne dlaně a já spatřím, že má na pravém zápěstí vytetované eso, které zajišťuje permanentní triumf v rukávu.

Chytré.

Mrkne a mně to připadá jako polibek na tvář. Jediné, na co se doma můžu těšit, je plavání a čtení knih. A mám pocit, že to budu dělat i po většinu tohoto léta. Podívám se na něj a pomalu natáhnu ruku.

„Ukaž mi svůj řidičák.“

Husté blondaté obočí se zvedne. Vytáhne peněženku a podá mi průkaz. Vezmu jej do ruky a podívám se na tu kartičku a pak zpátky na něho. Mezi rty se mu objeví cigareta a on udeří do černého kovového zapalovače. Pak upřu pozornost zpět na jeho řidičák.

„Víš to, že jsi poslední kuřák na Zemi, že?“

„Někdo musí udržovat staré zlovyky,“ říká, když vydechuje.

„Alfred Sean Roberts, dvacet pět let, narozen ve znamení Panny.“ Vyfotím si jeho průkaz a napíšu zprávu Christy.

Jestli skončím někde mrtvá, udělal to tenhle chlápek.

Na telefonu okamžitě začnou naskakovat odpovědi a já vím, že z toho Christy sílí. Obrázek příliš neodpovídá skutečnosti. Na fotce vypadá zmatený a trochu mimo.

„Vysíláš záchrannou síť?“ ptá se a odhaduje můj další tah.

„Přesně tak,“ říkám a podávám mu zpátky jeho průkaz. „Pokud se nedostanu domů, jsi podezřelým číslo jedna.“

Zdá se, že nad mým prohlášením přemýšlí. „Chodíš na večírky?“

„V jakém smyslu?“

„V každém slova smyslu.“

„No, vlastně ne.“

Dívá se na mě s takovou... intenzitou, jako by váhal, jestli nevzít své pozvání zpět. Přestože mě to trochu urazí, rozhodnu se, že mu to usnadním. „Myslím, že to asi nejde? Nedělej si s tím starosti, měj se –“

„To ne, jen...“ Svírá si zadní část krku. „Ježíši, tohle mi fakt nejde. Já jen, že tam budou kámoši a oni... no –“

„Byla jsem už na spoustě večírků, Seane. Nejsem žádná Červená Karkulka.“

Tím si u něj vysloužím úsměv. Pak světle hnědou zašpiněnou botou zadupne cigaretu. „To je dobře, protože nechceme nechat vlka, aby něco zavětril.“

„Kam přesně mě vezmeš?“

Záblesk oslepujícího úsměvu mě zasáhne jako rána baseballovou pálkou do hrudi.

„Jak jsem říkal, na jedno moje místo.“

Měla bych být opatrná, zejména poté, co tak zaváhal, ale právě to mě zaujme. „Tak jedem.“

Zastavíme u dvoupatrového domu, jediné budovy v malé slepé uličce. Ostatní domy v té čtvrti jsou rozmístěny tak daleko od sebe, aby zajišťovaly svým majitelům dostatečné soukromí. Toto se vůbec nepodobá místu, kde jsem vyrůstala. Tam sousední domy oddělovalo sotva pár centimetrů. Vystoupím ze své camry a dojdu k Seanovu autu, staré káře, s níž jsem se cestou sem snažila držet krok. Je červená jako hasičský vůz, vypadá, že je čerstvě naleštěná, a k němu se dokonale hodí. Zbývá parkovací místa, uspořádaná do kruhu a lemující ulici,

jsou plná podobných aut, většinou klasických, s naleštěnou kapotou a silným motorem, nebo obrovských nákladních vozů, které vyžadují námahu, aby se člověk vůbec dostal dovnitř.

„Krásné auto,“ říkám mu, když vystupuje a zavírá dveře. Oči má schované za staromódními brýlemi ve stylu Vegas Elvis. Tyhle sluneční brýle by na komkoli jiném vypadaly směšně, ale na něm působí nenuceně. Přinutím se odvrátit oči a on přejeje prsty po lesklém exteriéru auta.

„Co je to zač?“

„69 Nova, SS.“

„Taková auta miluju.“

Záblesk zubů. „Já taky, tak jdem.“

Když se kouknu na příjezdovou cestu, je mi jasné, že osamělý dům je ideálním bydlením pro svobodné mládence. Není to nic zvláštního, trávník je dostatečně upravený, aby byl čistý, ale větší péče tu chybí. Na verandě stojí skupinka lidí, několik hlav se na nás otočí.

Nedokážu se odhodlat a vyrazit jako první, takže nechám Seana kráčet několik kroků před sebou a jen ho následuju. Když pozná, že nejdu po jeho boku, otočí se a já se chytím záěstím za paži volně svěřenou podél těla. „Kdo všechno tady bydlí?“

„Já a ještě dva další kluci. Jsou jako moji bratři a oba koušou.“

„To mě uklidňuje.“

Zvedne sluneční brýle až na hlavu a skepticky se na mě dívá. „Možná bychom měli jít někam jinam.“

„Opravdu?“

Sean udělá pár kroků směrem ke mně a promluví na mě klidným hlasem.

„Podívej, přiznám se, že v továrně jsem měl za to, že jsi víc buldok než štěně.“

Vrhnou na něj vražedný pohled.

Ukáže na můj výraz a ve tváři se mu opět objeví úsměv. „Vidíš, a *to*, že tam budeš ukazovat tenhle zlý kukuč, tě právě v tomhle domě udrží naživu. Myslíš, že to vydržíš po celou dobu, co budeš tady?“

„Teď ti nerozumím. To nejsou tví přátelé?“

Náhle prudce zvedne ruku a sundá mi z ramene pár vlasů. Před jeho dotykem neuhnu. „Kdybys sebou trhla, vzal bych tě někam jinam, ale máš to mít. Jen si nenechej srát na hlavu, jako sis nenechala v práci, a budeš v pohodě.“

Vezme mě za ruku a protlačíme se davem na verandu. Zastavíme před vchodovými dveřmi. „Kdo je to?“ Hlas přichází z houpačky na verandě. Sedí tam kluk zavěšený do nějaké dívky, která se na mě se zájmem dívá. V obou jejich výrazech čtu, že o cizí lidi tu zrovna nikdo nestojí.

„Právě začala pracovat v závodě. Cecílie, tohle je James a tohle jeho dívka Heather.“ Pak trhne bradou k ostatním v davu u plotu verandy, kteří mě zkoumavě pozorují a přitom usrkávají pivo: „Russell, Petr, Jeremy, Tyler.“ Všichni na mě pokynou bradou, zatímco ve mně se rozléhá zvláštní pocit, a vůbec to není špatné. Ze všeho nejvíc mi to připadá trochu jako *déjà vu*. Tyler se, poté co jsme představeni, na mě dívá nejdéle. Nemůžu si pomoci, ale když zvedne pivo, všimnu si pod manžetou jeho trička špičky křídla. Neodtrhneme od sebe oči, dokud mě Sean neodvede do domu.

Navzdory tomu, že jsem váhala, jestli sem mám jít, cítím se tu příjemněji než u svého otce a to mi při každém dalším kroku pomáhá se osmělit. Jakmile jsem uvnitř, pozorně si prohlížím perfektně čistý dům. Stěny vypadají čerstvě vymalované a nábytek se zdá být nový. V obývacím pokoji nejsou žádní lidé, jen na sedačce živě rozmlouvá jakýsi pár. Chlapík na mě zběžně pohlédne a pak kývne na Seana, který mě vede posuvnými skleněnými dveřmi na terasu. Když tam vstoupím, zvednou se mi chlupy na těle a i vlasy na zátylku mám teď v pozoru. Cítím,

jako by mě někdo vystavil všem na odív, což není daleko od pravdy, protože na zadním dvorku je rušno. Je tam hodně lidí, ve vzduchu se vznášá kouř z nedalekého grilování a také z úst několika lidí, kouřících u plotu ohraničujícího zahradu. Po naší levici stojí dlouhý stůl plný lidí, kteří pořizují fotky a hrají karty. Zdá se, že lidé shromáždění tady mají svou vlastní párty. Sean mě vede do středu dvora, kde stojí vedle piknikové lavičky řada chladicích boxů plných piva.

„Hezké místo.“

„Díky, snažíme se. Pivo?“

„Já...“ odmlčím se a pokouším se tvářit nenuceně, přestože sem evidentně nezapadám. Když jsem naposledy pila, neskončilo to dobře. „Ano, jedno si dám.“

Začne otevírat lahev cideru. „Myslím, že tohle je holčíčí pivo.“ Napiju se a pak ještě jednou. Chutná mi to. Seanovy rty se zvedají ve smyslném úsměvu. „Tak co?“

„Docela dobré.“

„Myslím, že jsem se měl zeptat, kolik ti vlastně je.“

„Jsem dost stará na to, abych mohla volit, ale ne legálně pít.“ Svěsí hlavu.

„Ne zas *tak* mladá. Za pár týdnů mi bude devatenáct.“

„Do prdele,“ podívá se na mě. „A já myslel, že problémy způsobím já tobě.“

Poklepu si dvakrát na čelo. „Jsem prohnaná.“

„Ty jsi tedy potízištká,“ říká a zkoumavě si mě prohlíží. „To ti řeknu.“

„Jsem neškodná.“

„Ne, ty jsi něco víc,“ pomalu zavrtí hlavou. „Mnohem víc.“ Vezme si z chladicího boxu pivo a otevře ho, aniž by ze mě spustil oči. „Máš hlad?“

„Strašný,“ řeknu upřímně a cítím, jak mi z vůně, co sem proniká z grilu, kručí v žaludku.

„Brzy by to mělo být hotové.“ Jeden z kluků hrajících karty na verandě na něho zamává a upře na mě zvědavé oči. „Vydržíš tu chvíli?“

„V pohodě.“

„Hned jsem zpátky.“ Pomalu odchází a já pozoruju jeho zadek. Za mnou se ozve ženský smích a já se otočím. Blíží se ke mně nějaká dívka. Je krásná, má dlouhé blondáté vlasy, pomněnkově modré oči a podle mě i dokonalou postavu, drobnou, s jemnými křivkami. Se svými stopěťasedmdesáti centimetry se nade mnou tyčí. Po otci jsem podědila modré oči a kaštanové vlasy a po mámě tak trochu nesouměrnou postavu. Moji podprsenku velikosti B kompenzuje můj zadek velikosti D.

Dívka se usmívá. „Nemůžu ti to mít za zlé, ten zadek je naprosto výstavní.“

„Bylo to na mně tak vidět?“

„Trochu.“ Vytáhne z chladicího boxu cider, odtrhne víčko a napije se. „Ale my *všechny* na ten zadek zíráme. Já jsem Layla.“

„Cecílie.“

„Odkud znáš Seana?“

„Neznám. Potkala jsem ho dneska poprvé, na školení pro nové zaměstnance.“

Nakrčí nos. „Ty pracuješ v továrně?“

„Zítřka mi začíná první směna. Včera jsem se teprve přistěhovala.“

„Po střední jsem tam taky pár let pracovala. Nedalo se to vydržet. Většina místních lidí tam dělá nebo někdy dělala. Majitel je ale kretén. Žije někde tady na zámku.“ Otočí se ke mně. „Chápu, že tam pracujou místní, ale proč bys tam šla dělat *ty*?“

„Ten kretén je můj otec.“

Nakloní hlavu a její jasně modré oči se mírně rozšíří, než vrhne pohled směrem, kterým odešel Sean. „Kecáš?“

„Ne, a věř mi, že i mě samotnou to děsí.“

„Už teď se mi líbíš.“ Napije se ještě jednou cideru a rozhlédne se po dvoře. „Stojí to tu za hovno, jako vždycky.“

„Tohle dělají často?“

„Jo,“ mávne rukou, jako by ani nestálo za to se o této věci bavit. „Odkud ses teda přestěhovala?“

„Z Peachtree City, kousek od Atlanty.“

„Proč by se někdo chtěl přestěhovat sem?“

Pokrčím rameny. „Rozvedení rodiče, co si letos předali štafetu.“

„To je teda na houby.“

„To jo.“

Podívá se za mě a kývne bradou směrem k muži, který přivolał Seana z verandy. Tentokrát jeho pohled spočívá jen na ní. Nevypadá tak dobře jako Sean, ale je na něm něco, co upoutává pozornost, zejména tu její. Usměje se na něj a pak se otočí znovu ke mně. „Svého muže nemůžeš nechat příliš dlouho samotného, dokonce ani s jeho přáteli. Zvláště muže, který se bez tebe neobejde. A mému muži se nelíbí, když věnuju pozornost i někomu dalšímu.“ Protočí oči nad jeho netrpělivým gestem. „Máš doma přítele?“

„Ne.“

Oči stále upírá do těch jeho a já vidím, jak mezi nimi probleskl pohled značící jejich vzájemné vlastnictví. Pak se otočí ke mně.

„Tak snad si v Triple najdeš něco, co tě tu bude bavit.“

„Snad.“ Zvednu lahev, abych si usrkla cideru, ale zjistím, že už je prázdná.

Layla pro každou z nás vytáhne z chladicího boxu novou lahev a jednu mi podá. „Radši už půjdu. Jestli chceš, připoj se k nám.“